

Markó Béla

Kasszandra ujjja

*Az Égei-tenger a szétnyitott ujjakhoz hasonló
Halkidiki-félsziget Kasszandra-ágán csak
nagy ritkán vet partra egy-egy kagylót,
viszont bent a kövesebb részeken
feketéllnek a repedésekben meghúzódó
tengeri sünök, én néhány évvel ezelőtt
már megjártam egy ilyennel, utána
órákon át szedegette ki a tüskéket
a sarkamból Anna, de azért minden évben
ide járunk azóta is, meleg a víz, jó a homok,
enyhe a hullámverés, mindig napos az idő,
egyébként kagylót, mint mondtam, nem nagyon,
de színes, simára csiszolt kavicsot annál többet
gyűjtünk minden évben, és amikor hazaérünk,
felfrissítjük a kerti asztalon a nagy cseréptálban
az addigi gyűjteményt, az idén pedig
egyszer csak különleges leletre bukkantunk
a part közelében, a térdig érő vízben,
a régi móló összetört, mohos betonlapjain
csupa izgalmas formájú, hosszúkás, göcsörtös,
zöldesbarna tengeri csiga, miniatűr görög
amforák, hüvelykujj nagyságú egyik-másik,
tulajdonképpen már nem csigák, hanem
csupán a házuk, úgy tűnik, lakatlan csigaházak,
némán várakoznak a víz alatti félhomályban,
gyorsan összeszedünk egy tucatnyit, felvisszük
a nyugágyak melletti asztalkára a zsákmányt,
hogy a kavicsokkal együtt majd ezeket is
betesszük egy zacskóba, egyelőre száradnak
a napon a csigaházak, aztán Anna hirtelen
megirtózva mutatja, hogy az egyikből parányi
csápok bújnak elő, nem tudom, melyikünk jön rá,
talán Balázs, hallottunk már erről, remeterákok,
de azért gyorsan megnézzük az okostelefonon,
nyilván elkezdett száradni bent a nedves odú,
ahova mi egyébként sehogy sem látunk be*

az amfora szűk, meghajlított száján, kiszáradt hát,
ezért jött elő a lakója, de már megelevenedik
a második, a harmadik, a negyedik is,
ezeket vissza kell dobni, lemegyek velük a partra,
a markomból a vízbe ürítem, majd figyeljük
a többit is, sorra jönnek elő a remeterákok,
visszük a vízbe, maradt még talán kettő,
hátha azokba már beledöglöttek ezek a
szörnyetegek, reménykedem, kellene nekünk
otthonra néhány szép csigaház, de nem,
feltámadnak ezek is, visszadobjuk, és ismét
elmegyünk a kövekig, válogatunk, van elég,
de most már kivárjuk ott helyben, mi lesz,
letesszük a homokba, ebben is megdöglött,
abban sincs semmi, lelkendezünk, aztán
kiderül, hogy ebben is van remeterák,
abban is van remeterák, őszintén kívánjuk,
hogy döglöttek volna bele a csigaházba, amit
úgyis csak bitorolnak, egyszerű lenne kitenni
őket a napra, kivárni, amíg tényleg beledöglenek,
de hosszú az út a gyűlölettől a tettig, ugyan már,
hiszen a légy, a szúnyog, a hangya, gondolom,
de itt most valamiképpen a cél is számít,
utáljuk a remeterákokat, de szorgalmasan
horadjuk vissza őket a vízbe, elszórakozunk ezzel
valamennyit, végül mégis sikerül egyetlenegy
üres csigát találnunk, de azt sem a vízben,
hanem kint a parton, odatesszük az összegyűjtött
kavicsok mellé, van ebben az egészben valami
furcsa tanulság, nem azért, hogy akadt egy
üres csiga, hanem azért, hogy nem mertük megtenni
még egy remeterákkal sem, amit szerettünk volna,
vagy ki tudja, csak a remeterákkal nem tettük meg,
amit így vagy úgy elkövetünk egymással naponta,
szóval azóta kísér ez a kényelmetlen érzés,
ez a remeterák-gyűlölet, ami máshonnan közelítve
szeretnek is mondható persze, de nem az.